

Sygn. akt IV CSK 300/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. S. i Z. S.
przeciwko T. O., P. w W. i E. Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) zasądza od powodów J. S. i Z. S. na rzecz pozwanego P. w W. kwoty po 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- 3) przyznaje radcy prawnemu A. K. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony przez powodów ze wskazaniem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na „potrzebę wykładni przepisów art. 361 § 1 w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 446 k.c. w zakresie istnienia adekwatnego związku przyczynowego w przypadku umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez ustalonego sprawcę skazanego prawomocnym wyrokiem karnym, powodującego powstanie choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego, a następnie śmiercią pokrzywdzonego”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (niepubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które

prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Podkreślić należy, że na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, niemniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym zagadnień prawnych sformułowanych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania może bowiem dojść jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.); związany jest też ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Powodowie we wniosku o przyjęcie ich skarg kasacyjnych do rozpoznania jedynie powołali się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, lecz go nie sformułowali w sposób spełniający wymagania określone wyżej. Nie wyjaśnili też, w jakim zakresie na kanwie okoliczności faktycznych ustalonych w niniejszej sprawie konieczne miałyby być wyłożenie art. 361 § 1 w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 446 k.c. Przepisy te były wielokrotnie wykładane przez Sąd Najwyższy, a z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (redakcyjnie połączonego z uzasadnieniem jej podstaw) wynika, że skarżący nie prezentują wątpliwości, jakie miałyby budzić wykładnia art. 361 § 1 w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 446 k.c., lecz co najwyżej kwestionują subsumcję faktów ustalonych w niniejszej sprawie pod te przepisy.

W świetle ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie skarga kasacyjna nie może być też uznana za oczywiście uzasadnioną.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., oraz - co do kosztów postępowania należnych pozwanemu P. w W. - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powodów z urzędu orzeczono stosownie do § 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461).